

En gammel Rise-historie

Av Angell Alfredsen,
Baltsfjord på Senja.

I gamle dager då førtidsuhyrene levde, satt det ut på Nøringen en Risse- og ei Rissegygra. De var blitt lei hverandre og dreiv og kran gla heile dagen. Til slutt rømte Rissegygra nord i øyan og satte seg på ei øy som heite (Håja). Då dem hadde vert på hver sin plass ei tid — begynte Risse-kjerringa å kauke vestover til Nøringen kor Rissekallen satt.

Risse-kallen brydde sæ ikke om heile kaukinga, men då begynte Risse-kjerringa å lage golyder å lovde bot og bedring om Risse-kallen ville komme på besøk til henne. En dag bestemte Rissekallen sæg for å besøke henne. Men han orka ikke å gå innover Senja for å skreve over ved Finnsnes, så vidare til Tromsø og skreve over Tromsø-sundet. Og så å skreve over Sandnessundet for og komme fra Tromsøya til Kvaløya og gå vestover heile Kvaløya for å nå øyene utafør der.

Nei, dette måtte Rissekallen sove på, han kunne ikke være dårligere enn kjerringa. Det var nå alltid i sinne hun la i vei - dessuten gikk hun rundt Baltestadfjorden og Giska til Vinnkjossnesset for å hoppe på sjærran og holman over til Hekkingen. Men det var langt nok over Malangsgapet til Eddø. Men det var styggelig langt fra Reinheia til Hekkingen.

Han måtte greie det spranget ellers fikk den trollkjerringa på tak på han igjen. Han måtte ta spranget til Hekkingen - så til Eddø, vidare til Hillesøy, så Sommarøy og fra Sommarøy til Tussøy og over til Angrestauren vidare til Sæsøya og til Russholmen. Siste hoppet ble da Håja kor Rissegygra satt. Rissekallen tenkte på om det var umaken verdt alt dette bråket og anstrengelsene nord gjennom øyan for å komme til den vanskelige kjerringa nord på Håja.

Men Rissegygra begynte nå å kauke midt på natta også og minte han på alle kosetundene de hadde hatt i Sløkeskogen vest i Kampvikdalen om

sommaren. Ja, ho var så forlokkande vennlig og mjuk i stemmen som ho ikke hadde vore på fleire hundre år. -Det gjorde vondt i et gammelt rissehjerte.

Så en varm junidag då storseien kokte ned i Nøringsundet, bestemte han seg. Han var då nede og fanget rikelig med stor feit sei, og en tur i Kampvikdalen etter ei fange sløka. Han måtte ha et riktig styrkemåltid før han la i vei.

Rissekallen lå og sov en aller så liten middagslur oppi Reinheia som vanlig. Han våknet av at Rissegygra kauka og ville vite hvad han tenkte på som aldri kunne bestemme seg. Han kauka tilbake at ho ikke måtte sitte i veien når han kom. Rissen gikk opp under Kampetinden, snudde ryggen mot fjellveggen og la i vei nordover Reinheia mot Hekkingen så rullestein og mose raste ned gjennom Spansklidalen

Med venstre fot på Reinhelkanten gjorde han et kjempehopp mot Hekkingen, men nådde ikke helt fram. Han gikk på rygg i havet. Det hjalp ikke at han slo høyre hand i Kjøllnesberget så det ble dype hol i berget etter alle fingrene på venstre hånd i Reinheiberget.

Rissekallen endte sine dager på rygg i havet langs landet på vestsida av Hekkinga, med magen opp gjennom havet på halvfallen sjø. Det har vokset en skog av hestetare over hele Rissekallen som er full av taretorsk og rognkjekse om våran og sommaren.

Med denne tragedien var det slutt på Rissetiden, ihvertfall på Nord-Senja. Rissen og hullene etter fingrene på begge sider av Baltestadfjorden er synlig i all framtid.

Kilde: Troms Folkeblad 16.11. 1982.